

и на бабата, на синоветъ, на снахитъ, шеркитъ и децата. Сега почва оня радостенъ шумъ, оная весела глъчка на очакването, когато всѣки разтваря парчето си отъ питата и търси паричката:

— У тебе ли е?

— Чакай, полека да не я изтървемъ на земята!

— Нѣма я!

Баба Тилилейковица разтваря нейното парченце и мигливо се взира въ него, после съ тъга въздъхва:

— Охъ, нѣмамъ си късметъ тая година, нѣма-а-амъ!

Всички сж отворили парченцата си: паричката никжде я нѣма!

— Чакайте! — вика дѣдо Тилилейко — ето я, на кжщата се паднала!

— А-а-а!

Скоро започва вечерята, никой не смѣе да шавне или да стане отъ нея. Само ако на стареца, или бабата дотрѣбва нѣщо, тѣ ставатъ, но ходятъ наведени и мълчаливи, та така тежко да се навеждатъ класоветъ на нивата. Свършва и вечерята, баба Тилилейковица прибира посланитъ кърпи, сламата тихо шумоли подъ ситнитъ ѝ стѣпки. Децата тогава ставатъ и почватъ да ровятъ изъ посланата слама съ ржцетъ си, за да търсятъ скрити отъ вършитбата житни зърна. Гласоветъ имъ звѣнятъ въ тишината на топлата стая, прѣститъ на ржцетъ нетърпеливо ровятъ сламата и тя шуми тихо и приспивно, като че ли ги вика на сънъ. Отъ огнището изпръщи голѣмиятъ пѣнъ, искри се прѣскаатъ като звезди изъ слабо освѣтената стая, а бабата постила на сламата чергитъ за лѣгане. Всички слагатъ подъ главитъ си първитъ отчупени залчета отъ питата съ паричката. Какво ли ще сънуватъ тая света нощъ!

Лампата е съвсемъ намалена, хората спятъ подъ дебелата черга и сънуватъ своитъ чакани и нечакани сънища, огнището гори и тихо искри въ тъмнината. Задъ прозорчетата на стаята свѣти голѣмата, бѣлата бѣдна